

---

## Алена Ляўковіч

---



...Нам засталіся толькі  
Зоры, што пад нагамі...

---

## Высокае неба

### Журавіны

Крокамі адмерваю хвіліны  
Па прыціхлай вуліцы пустой.  
Прадае бабуля журавіны  
Ў кошыку з бяросты залатой.

— Пакаштуй, дзіцятка, не саромся,  
Сёньня назьбірала раніцой.  
Колькі? От, з грашыма разьбяромся,  
Лепш пагавары са мной, пастой.

Не глядзі, што ягады з кісьлінкай:  
І ў жыцьці ня ўсё — суцэльны мёд.  
Вунь і у тваіх вачах іскрынкі,  
Бы падталы шэра-сіні лёд.

Журавінам трэба дачакацца  
Свайго часу — слодычы набраць.  
Дай ім да Калядаў даляжацца —  
Як цукеркі будзеш смакаваць.

А жыцьцё харошае, дурніца!  
У вачах ільдзінкі не хавай.  
Воцат можа і віном зрабіцца,  
Проста свайго часу пачакай.

Крокамі па вуліцах самотных  
Колькі ўжо адмерана хвілін.  
Я нясу у прыцемках халодных  
Прыгаршчы пунсовых журавін.

Кіслых ягад поўныя далоні,  
Што усё ж рашылася купіць,  
Прынясу, сыпну на падваконьне...  
Засталося да зімы дажыць.

### Простая гісторыя

Пад вечар яны сустрэліся.  
Вачыма вочы сагрэліся.  
Зьдзівіўся ён:  
— Як я мог  
Прайсьці без цябе сто дарог?

І ноччу яны не рассталіся.  
У прагных руках задыхаліся.  
Шаптаў ён:  
— Я проста ня мог  
Прайсьці без цябе сто дарог.

А ранкам яны прачнуліся,  
Адно аднаму усьміхнуліся.  
Сказаў ён:  
— Ты знаеш сама,  
Што Заўтра у нас няма.  
Застаўся б, каб толькі мог,  
Ды клічуць мяне сто дарог.

Бяз жалю яны разьвіталіся.  
Ёй памяць яе заставалася.

Яму — вечары перамог  
Ды вечныя Сто Дарог.

\* \* \*

Пападалі зоры долу.  
Неба адгаласіла  
Па нашых нязбытных жаданьнях,  
Па нашых змарнелых душах.  
А мы так прагнулі неба,  
А мы у яго прасілі  
Шкадобы, і дараваньня,  
І трохі цяпла сярод сьцюжы.

Да неба было высока.  
Далёка было да шчасьця.  
Дарэмна мы рукі цягнулі,  
Дарэмна малітвы шапталі.  
Бо здрада ня стала праўдай,  
Адчай не хацеў смяцца,  
А вера з надзеяй паснулі,  
І горыч салодкай ня стала.

Па нас галасіла неба.  
Каціліся зьнічкі-сьлёзы  
З бязьмежнай прасторы мрояў  
Да бездані, што між намі.  
А мы, скамянеўшы, стаялі,  
А мы разумелі: позна.  
Нам засталіся толькі  
Зоры, што пад нагамі...

